Напружений, незломно-гордий,
Залізних імератор строф —
Веду ці вірші, як когорти,
В обличчя творчих катастроф.

Позаду — збурений Батурин
В похмурих загравах облуд, —
Вони ж металом — morituri —
Сурмлять майбутньому салют,

Важкі та мускулясті стопи
Пруживий одбивають ямб —
Це дійсности а не утопій
Звучить громовий дифірамб.

Ось — блиском — булаву гранчасту
Скеровую лише вперед:
Це ще не лет, але вже наступ,
Та він завісу роздере.

Шматками розпадеться морок,
І ти, нащадче мий, збагнеш,
Як крізь тисячолітній порох
Розгорнеться простір без меж.

Збагнеш оце, чим серце билось,
Яких цей зір нагледів мет,
Чому стилетом був мій стилос
І стилосом бував стилет.

04.01.1925